

晚來天欲雪 ①

หิมะ โปรย ยาม สนธยา

วังยา (妄鸦) เขียน
เซียงเซียง แปลา
LingFeiLong ภาพ
พิมพ์ครั้งที่ 1

Copyright

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

'หิมะโปรยยามสนธยา' ชื่อเรื่องนี้มีที่มาจากวรรณคดีหนึ่งของบทกลอน 问刘十九 ที่ประพันธ์โดยไป๋จู่อี้ กวีสมัยราชวงศ์ถัง ซึ่งเนื้อความในกลอนบทนี้กล่าวถึงการเชิญสหายมาร่วมร่ำสุรากันสักจอกในคืนที่มีหิมะโปรยปรายลงมาราวกับไร้ที่ล้นสุด เช่นเดียวกับฉากหลังของนิยายเรื่องนี้ที่หิมะนับเป็นสิ่งที่สำคัญที่คุณหวังยาต้องการเน้นย้ำถึงบางสิ่งบางอย่าง...อยากให้เป็นๆ นักอ่านทุกท่านลองจับสังเกตกันให้ดี แล้วจะได้พบกับคำตอบที่นักเขียนกำลังสื่อสารมาถึงเราผ่านทุกตัวอักษรในหนังสือที่อยู่ในมือของคุณ

การกลับมาของนิยายจีนโบราณของคุณหวังยาครั้งนี้มีความแตกต่างไปจากเดิม ตรงที่แม้จะเป็นนิยายโบราณแนวกำลังภายใน-บำเพ็ญเพียรเช่นเดียวกับ 'เบื่องบาทข้าได้หล้าล้วนสยบ' ที่เอเวอร์วายวางจำหน่ายไปก่อนหน้านี้ แต่หิมะโปรยยามสนธยา 'ไม่มีการทะลุมิติใดๆ' โดยจะมาบอกเล่าถึงเรื่องราวของจอมกระบี่ผู้หนึ่งที่ชีวิตก่อนพบเจอความเศร้าเสียใจเกินไป เมื่อได้หวนคืนกลับมาใช้ชีวิตใหม่เขาจึงเลือกที่จะเดินในเส้นทางที่ต่างออกไป และหวังเพียงแค่นั้นเองจะไม่ต้องพบเจอกับความรู้สึกที่ท้งปวงที่จะนำมาซึ่งความทุกข์ใจแสนสาหัสเช่นในอดีต

บอกได้เลยว่าครั้งนี้คุณหวังยารังสรรค์เรื่องราวออกมาแบบเข้มข้นสุดๆ ชนิดที่คุณนักอ่านจะวางหนังสือไม่ลงแน่นอน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

Copyright © 2010

แนะนำตัวละคร

* จงฉือ

ศิษย์สายนอกของสำนักไท่เหยียนผู้ป่วยกระเสาะกระแสะ หน้าตาดีแม้จะดูมโรคไปสักหน่อย ทั้งยังมีชื่อเสียงดังาม ในหมู่ศิษย์สายนอกด้วยกันเพราะความสุภาพอ่อนโยน และมีน้ำใจ ทว่าแท้จริงแล้วจงฉือก็คือจอมกระบี่หลังอวีน ศิษย์เอกของสำนักไท่เหยียนที่สำเร็จเป็นเซียนไปเมื่อหนึ่งพันปีก่อน

* ซิงชวีจื่อ

ปฐมาจารย์แห่งสำนักไท่เหยียน หนึ่งในสองผู้ทรงฤทธิ์ ระดับเหนือกรรมของโลกบำเพ็ญเพียรในเวลาสั้น สำนักไท่เหยียนยกย่องเขาให้เป็นผู้นำสูงสุด และยังเป็นอาจารย์ของจอมกระบี่หลังอวีนผู้มีชื่อเสียงเอกอุ

* หรงเหลียน

พญาปีศาจคนปัจจุบันแห่งเผ่าปีศาจ ร่างเดิมเป็นจิ้งจอกเก้าหาง มีนิสัยหยิ่งยโส ถือตนเป็นที่ตั้ง เมื่อได้ครองบัลลังก์ก็จัดการกำราบเหล่าผู้อาวุโสในเผ่าจนหมดสิ้น นอกจากนี้หรงเหลียนยังเป็นผู้พันธัญญาโลหิตของจอมกระบี่หลังอวีนเมื่อพันปีก่อนอีกด้วย

* เซียนเยวี่ซี

เจ้าสำนักเทียนจีอันเป็นสำนักที่ลึกลับสุดขีด เป็นผู้หยั่งรู้ชะตาที่สามารถส่งดูความลับแห่งสวรรค์ ถือเป็นบุคคลสำคัญที่ทั่วโลกบำเพ็ญเพียรให้ความเคารพยกย่องสูงสุด

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟุุุชิยน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

บทที่ 1

เทศกาลหานอี

หนึ่งคำเดือนสิบตามปฏิทินจันทรคติ เทศกาลหานอี* หนึ่งในสามวันสำคัญของเทศกาลผี**

ในหมู่บ้านยังเรียกวันนี้ว่า 'วันหมิงอิน' หรือ 'วันกู่ไถ' ซึ่งเป็นวันแห่งการเผาเสื้อผ้ากันหนาวให้กับบรรดาญาติมิตรที่ล่วงลับไปแล้วของตน

อาจเพราะอานิสงส์ของเทศกาล อากาศในค่ำคืนนี้จึงหนาวเย็นผิดปกติ แม้แต่จ๊กจั้นยังเจี๋ยบเสียงลง

แสงจันทร์ลอดผ่านช่องว่างของเงาไม้ บนพื้นสีดำถูกเคลือบด้วยแสงอ่อนจางชั้นหนึ่ง

เบื้องล่างทางขึ้นเขาสำนักไท่เหยียน (แม่โพสย) เสี้ยวเอ๋อร์ที่เฝ้าอยู่ในร้านขายสมุนไพรของอำเภอเล็กๆ แห่งหนึ่งกำลังนั่งเฝ้าคางสับหูกอยู่ด้านหลังโต๊ะสำหรับต้อนรับลูกค้า

แม้กล่าวว่าผู้บำเพ็ญไม่แบ่งแยกทิวาราตรี แต่ที่นี้เป็นเพียงอำเภอเล็กๆ บริเวณต้นเขาสำนักไท่เหยียน ผู้อยู่อาศัยแถบนี้ส่วนมากเป็นศิษย์สายนอกที่สูงอายุและหมดหวังในการทะลุวงชั้น

* เทศกาลหานอี เป็นเทศกาลเซ่นไหว้บรรพบุรุษที่มีมาแต่ดั้งเดิมของจีน และเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงว่าฤดูหนาวมาถึงแล้ว โดยลูกหลานจะทำการเผาเสื้อผ้า เครื่องกันหนาว เงินทอง และของใช้ให้กับผู้ตายสำหรับใช้ในอีกหลังความตาย

** เทศกาลผี หมายถึงเทศกาลบวงสรวงเซ่นไหว้ อันได้แก่ เทศกาลชิงหมิง (ชิงเม้ง) เทศกาลจงหยวน (สารทจีน) และเทศกาลหานอี

เสี่ยวเอ๋อร์เป็นพวกที่มีห้ารากวิญญาณ* กระดํากระต่าง บำเพ็ญเพียร มาหลายสิบปีก็ยังหยุดนิ่งอยู่ที่ระดับหลอมปรารถนารุ่นหนึ่ง ไม่ได้เสี้ยงธัญพืช ทั้งห้า** ดำรงชีพไม่ต่างอะไรกับคนทั่วไป และยังต้องการการฝึกฝนนอนหลับ

ลมหนาวพัดมา กระดิ่งลมที่แขวนอยู่หน้าประตูเพื่อเตือนว่ามีลูกค้า มาเยือนส่งเสียงดัง เกิดเป็นเสียงไพเราะแผ่วเบาราวกับเสียงฟ้าร้องในคำคืนที่เงียบสงบ

"ยินดีต้อนรับสหายพรตที่มายุ่ยมเยือนร้านเล็กๆ ของเรา" เสี่ยวเอ๋อร์ เหยยหน้าอย่างสะลึมสะลือ "ไม่ทราบว่าจะสหายพรตต้องการสมุนไพรชนิดใด"

"ไม่จำเป็น" เสียงนั้นเอ่ยอย่างนิ่มนวล "ข้ามาเอายา"

ความว่องไวของเสี่ยวเอ๋อร์อันตรธานหายไปเกินครึ่ง ทอดสายตามองไปโดยสัญชาตญาณ

เงาร่างนั้นยืนหันหลังให้แสง ประจวบกับมีแสงจันทร์สาดลงมา ช่วยให้รูปร่างแต่ละส่วนเด่นชัด

เฝื่อนผมหงอกดำสยายอยู่ด้านหลัง นอกจากอาการดิสนิลกาพอันเรียบง่ายที่สวมอยู่ ทั้งเนื้อทั้งตัวก็ปราศจากเครื่องประดับที่เกินจำเป็นอื่นใดอีก

หว่างคิ้วและนัยน์ตาของเขามีแววปวยไ้จางๆ งดงามดั่งภูตพรายที่เยื้องกรายออกมาจากหนังสือตำนานเรื่องประหลาด ทว่ากายอวลกลิ่นมารวิญจวน เย้ายวนชวนค้นหา ไม่คล้ายมนุษย์ปฤชุน

นิ้วมือเรียวยาวของเขาถือป้ายประจำตัวศิษย์ แขนเสื้อหลวมโพรกห้อยลงเล็กน้อยขณะยื่นข้ามโต๊ะมา

ระหว่างที่แขนเสื้อห้อยย้อยลง เหมือนเสี่ยวเอ๋อร์จะเห็นลวดลายแปลกตาตรงชายเสื้อแวนหนึ่ง

รูปแบบของลวดลายนั้นพิเศษพิสดาร ใช้ดินเงินปักอย่างละเอียดประณีต ฝีเสริมถึแน่นอน มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นแพรพรรณชั้นดี

* รากวิญญาณ เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการบำเพ็ญเพียร โดยรากวิญญาณทั้งห้า ได้แก่ ทอง ไม้ น้ำ ไฟ และดิน

** เสี้ยงธัญพืชทั้งห้า เป็นวิธีการฝึกอย่างหนึ่งของนักพรตเต๋า โดยหลีกเลี่ยงการกินธัญพืชทั้งห้าชนิด ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด ข้าวฟ่าง ข้าวสาลี และถั่ว

คนธรรมดาทั่วไปไม่มีปัญญาสวมใส่เสื้อผ้าเช่นนี้แน่ แม้กระทั่งผู้บำเพ็ญ
ก็ไม่มีทางสิ้นเปลืองวัสดุล้ำค่าไปตัดเป็นชุดที่หาประโยชน์อันใดมิได้เช่นกัน

สองเหตุผลรวมกัน ต่อให้เป็นเสื้อเออร์ที่นึ่งประจำการอยู่ตรงตีนเขา
สำนักไท่เหยียนมานาน เห็นบุคคลผู้หยิ่งทะนงในสำนักอันดับหนึ่งจนจินตา
ชั่วขณะนี้ยังอดที่จะสูดโอเอียนในใจเอือกหนึ่งไม่ได้ก่อนลนลานลุกขึ้นมา

"ท่านเซียนโปรดระลึกครู่"

ที่จริงหลงจูเคยฝากฝังเรื่องนี้ไว้แล้ว แต่นั่นก็เป็นเรื่องเมื่อหลายปีก่อน
เสื้อเออร์รีบหันไปค้นหาของจากหลังโต๊ะสำหรับต้อนรับ สุดท้ายค้นเจอ
กล่องหยกสี่เหลี่ยมซุกอยู่ใต้กองข้าวของจิปาละ ถึงค่อยยื่นส่งให้ด้วยความ
นอบน้อม

"นี่ยาของท่าน คราวก่อนชำระเงินเรียบร้อยแล้ว"

"ขอบคุณ"

เสื้อวหน้าของเขาที่ซ่อนอยู่ในความมืดวับวาวอยู่ชั่วอึดใจ เขายกแขนเสื้อ
ขึ้นป้องปาก โอเบาๆ สองที่ก่อนรับกล่องหยกไป

กระทั่งเด็กหนุ่มชุดดำลี้ลับท่านนี้เดินพ้นประตูไปแล้ว อีกครู่ใหญ่
เสื้อเออร์ถึงค่อยเรียกสติกลับมาอย่างงุนงง

เขาจัดระเบียบขวดโหลต่างๆ ที่เมื่อครู่เพิ่งถูกตนรื้อค้นไปพลางพึมพำกับ
ตัวเอง

"แปลกจริง...สายนอกมีศิษย์เช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน"

ที่เด็กหนุ่มถืออยู่ในมือเมื่อครู่นี้คือป้ายประจำตัวของศิษย์สายนอก
สำนักไท่เหยียนชัดๆ

ป้ายประจำตัวนี้ศิษย์สำนักไท่เหยียนต่างถือไว้ในครอบครองคนละ
หนึ่งป้าย อีกทั้งป้ายประจำตัวของศิษย์สายใน ศิษย์เอก และศิษย์สายนอกนั้น
มีลักษณะแตกต่างกัน เป็นไปไม่ได้ที่จะหยิบผิด

เสื้อเออร์ขบคิดอยู่นานก็ยังหาความผิดปกติจากความทรงจำออกมา
ไม่ได้ แต่รู้สึกตจใจอย่างไม่อาจอธิบาย

สายตาของเขาโฉบผ่านโคมไฟสีแดงที่ส่องแสงเรื่อเรืองบนป้ายชื่อร้าน

ขณะที่ปราดมองไปเห็นยันต์กันผีสีขาว ม่านตาเขาก็พลันหดวูป

“ไม่ถูกต้อง...เดี๋ยวก่อน?”

ครั้นนึกถึงลวดลายตรงชายเสื้อของเด็กหนุ่มที่เห็นแวบๆ ก่อนหน้านี้ บนหน้าผากของเลียวเออร์ก็มีเหงื่อเม็ดโตผุดพรายออกมา ร่างทรุดสวบลงไป
นั่งกับพื้น สีหน้าพรันพริ้งสุดขีด

เขารู้แล้วว่าเหตุใดตนจึงรู้สึกคุ้นตากับลวดลายนั้น

เพราะมันคือลายปักที่ขาดไม่ได้บนอาภรณ์สำหรับเผ่าส่งไปให้คนตาย
ในเทศกาลหานอี่

คืนวันหม่นเวียนเปลี่ยนผัน และแล้วเวลาก็กว่งเลยไปกว่าครึ่งปี

ฟ้ายังไม่สว่าง เรือนหอมช่อตรงตีนเขาสำนึกไท่เหียนก็เริ่มจางแล้ว

เรือนหอมช่อคือที่พักรวมของศิษย์สายนอกสำนักไท่เหียน มันถูกแบ่ง
เป็นห้องเล็กๆ ด้วยแผ่นไม้และคลุมด้วยหญ้าคา

"วันนี้คนของเผ่าปีศาจจะมาผูกสัมพันธ์กับสำนักเรา จะไปดูด้วยกัน
หรือไม่"

ศิษย์ที่ตื่นไปเก็บสมุนไพรแต่เช้ากลับมาพร้อมข่าวใหญ่ข่าวหนึ่ง เรียก
เสียงวิจารณ์เป็นวงกว้างทันตา

"เผ่าปีศาจ? ผูกสัมพันธ์กับเรา?" มีคนอุทานอย่างแปลกใจออกมา
"พวกเขาถูกผู้บำเพ็ญชาวมนุษย์อย่างเราๆ มาตลอดไม่ใช่หรือ"

"ข้าเองก็ไม่แน่ชัด แต่ฟังมาว่าเรื่องนี้เผ่าปีศาจเป็นผู้เสนอขึ้นเอง" ศิษย์ที่
คาบข่าวมาแจ้งเป็นคนพูด "เมื่อครู้ข้าเห็นเหล่าผู้นำบรรพตและผู้อาวุโสทั้งหมด
ติดตามท่านเจ้าสำนักไปที่จัตุรัสแล้ว"

ในเมื่อผู้อาวุโสของสำนักออกโรงกันหมด แสดงว่าข่าวนี้ไม่ผิดแน่

นี่มันเรื่องใหญ่ชัดๆ!

ศิษย์สายนอกที่อยู่ในลานเริ่มถกกันคนนี้คำคนนั้นสองคำ

โดยพื้นฐานแล้วศิษย์สายนอกคือชนชั้นล่างสุดของโลกบำเพ็ญเพียร
ต่อให้พวกเขาถกกันอย่างดุเดือดเผ็ดร้อนเพียงใด โดยมากก็กล่าวอะไรออกมา

ไม่ได้อยู่ดี ด้วยฐานะของพวกเขาถูกกำหนดให้เชื่อมถึงเรื่องภายในสำนักได้ไม่มากนัก

ขณะนั้นเองประตูบานหนึ่งก็ถูกผลักเปิดเบาๆ
ศิษย์หลายคนที่อยู่ในลานสังเกตเห็นจึงพากันทยอยลดเสียงลง
เด็กหนุ่มฝึกประตูเข้ามา ก่อนกวาดตามองภายในลานปราดหนึ่ง
เขามีใบหน้าซีดเซียว คิ้วตาไร้สุขไร้ทุกข์ บนร่างสวมเพียงชุดยาวสีดำที่
แสนธรรมดา แต่ก็มิอาจบดบังอำพรางความงามอันบาดตานั่น

"แค่ๆๆ"

เขาเพิ่งสับสนได้สองก้าวก็หยุดลงตรงนั้น แล้วเริ่มสงสัยอย่างหนัก
บนใบหน้าซีดเซียวปรากฏสีแดงอ่อนจางสายหนึ่งขึ้นมา

"สหายพรตจง เจ้า...เป็นอะไรหรือไม่"

มีศิษย์คนหนึ่งเห็นแล้วหวาดกลัวจนตัวสั่น เขาก้าวไปข้างหน้าอย่าง
ระมัดระวังแล้วเอ่ยถามประโยคหนึ่ง

"ไม่เป็นอะไร โรคเก่าเท่านั้น"

จงจื่อโบกมือพลางบอกเรียบๆ มิได้เก็บเรื่องเล็กน้อยมาใส่ใจ
พูดถึงตรงนี้เขาก็หยุดเล็กน้อย ก่อนแสวงถามว่า "เผ่าปีศาจที่พูดถึง
เมื่อครู...มันเรื่องอะไรกันหรือ"

"สหายพรตหลิ่วเพิ่งได้ข่าวมาเมื่อครูนี้ เห็นว่าเผ่าปีศาจอยากเป็นพันธมิตร
กับสำนักเรา"

"ใช่ๆ ได้ยินว่าผู้อาวุโสในสำนักออกไปต้อนรับที่หน้าประตูแล้ว"

พอเขาเอ่ยถาม ศิษย์สายนอกไม่น้อยก็แย้งกันเล่าให้เขาฟัง
แม้จะเข้าสำนักได้ไม่นาน แต่ชื่อเสียงของจงจื่อในหมู่ศิษย์สายนอกของ
สำนักไท่เหียนก็ไม่ได้เลวเลย เป็นที่นับหน้าถือตายิ่ง

เขามีนิสัยอ่อนโยน หน้าตาเองก็ดูดี ทั้งยังสุภาพใจเย็น เชิงกระบี่ยิ่ง
เยี่ยมยอด ในบรรดาคนหนุ่มสาวที่มีอายุเฉลี่ยเพียงสิบกว่าปีเขาเปรียบเสมือน
ดวงดาวระยิบระยับ เป็นกระเรียนในฝูงไก่* ศิษย์คนใดประสบปัญหาที่แก้ไม่ตก

* กระเรียนในฝูงไก่ เป็นสำนวน หมายถึงคนที่มีบุคลิกและความสามารถโดดเด่นเหนือกว่าผู้อื่น

มักมาขอคำชี้แนะจากเขาเสมอ เขาเองก็ไม่เคยบ้ายเบี่ยง ศิษย์สายนอกจำนวนมากเคยได้รับน้ำใจจากเขามาแล้วทั้งนั้น

ระหว่างปฏิบัติหน้าที่หากมีศิษย์คนใดเผชิญได้สมุนไพรสำหรับบำรุงร่างกาย มักจะนำไปส่งให้เขาเป็นอันดับแรก

เพราะทุกคนรู้ว่าจิ้งจอกมีสุขภาพที่อ่อนแอ และมีโชอ่อนแอในความหมายทั่วไป แต่เป็นประเภทที่ต่อให้เดินบนหนทางสู่การเป็นเซียนก็ยากจะหายขาด

ว่ากันว่าข้อบกพร่องทางร่างกายเช่นนี้ยังส่งผลถึงการบำเพ็ญเพียรของเขาด้วย ดังนั้นทุกวันนี้จิ้งจอกจึงยังอยู่ที่ระดับหลอมปรมาณชั้นสาม ยากจะคืบหน้า ชวนให้คนรู้สึกเสียดายยิ่ง

"เช่นนั้นเองหรือ"

จิ้งจอกพยักหน้าครุ่นคิดหลังฟังอีกฝ่ายอธิบายจบ

"เช่นนั้นพี่จึง พวกเราจะไปดูเรื่องสนุกๆ นี่หรือไม่"

หลังศิษย์ผู้นี้เอยถาม ศิษย์สายนอกที่อยู่ในลานต่างมองมาเป็นตาเดียวท่าทางเหมือนยกให้จิ้งจอกเป็นผู้ตัดสินใจ

ทั่วทั้งลานกว้างเงียบสนิท หากมีสักคนส่งเสียงคัดค้านไม่

"ไป" จิ้งจอกยิ้มตอบ เขาตอบคำถามศิษย์ที่ดูไม่เข้าพวกผู้นั้นปราดหนึ่ง

"ในเมื่อแขกผู้มาเยือนขอผูกมิตรถึงที่ พวกเราก็เป็นส่วนหนึ่งของสำนักไท่เหยิน มีเรื่องสนุกๆ ให้ดูแล้วเหตุใดจะไม่ไป"

"พี่จึงพูดถูกที่สุด เช่นนั้นพวกเรารีบไปกัน"

ด้วยเหตุนี้ศิษย์กลุ่มหนึ่งจึงยกโขยงกันไปยังซุ้มประตูทางขึ้นเขา

ในเมื่ออยู่ต่ำกว่าระดับปลูกฐานกันหมดและไม่มีปัญญาฝึกชิงอาวุธเหาะเหิน สิ่งที่ใช้เดินทางก็คือวิธีดั้งเดิมที่สุดอย่างการเดินเท้า

ดีที่เรือนพักของศิษย์สายนอกตั้งอยู่ตรงตีนเขาสักพักไ้เหยิน ห่างจากซุ้มประตูทางขึ้นไม่กี่ไกลนัก ใช้เวลาเดินประมาณหนึ่งก้านรูป* ก็ถึงแล้ว

ศิษย์สายนอกกลุ่มหนึ่งเคลื่อนขบวนกันอย่างยิ่งใหญ่ ดึงดูดสายตาผู้คน

* หนึ่งก้านรูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่าหนึ่งชั่วโมง

ตลอดทาง

จงฉ้อเดินอยู่ด้านหน้าสุด แม้จะสวมชุดยาวสีดำล้วนทั้งตัวแต่ก็ทำให้ผู้ที่พบเห็นไม่อาจละสายตา

บรรดาผู้อาวุโสของสำนักไท่เหยินมารออยู่ตรงประตูทางขึ้นเขาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ต่างสังเกตเห็นขบวนศิษย์สายนอกที่กำลังมุ่งหน้ามา

"แปลกจริง ปกติแล้วบรรดาศิษย์สายนอกรวมกลุ่มกันเป็นระเบียบแบบนี้ด้วยหรือ"

ผู้นำบรรพตโอสถกวาดตามองปราดหนึ่ง นัยน์ตาฉายแววประหลาดใจ ศิษย์สายนอกนับเป็นชนชั้นล่าง จัดอยู่ในกลุ่มที่ถูกคัดออกตั้งแต่แรกทีเข้าสำนัก บ้างมีสำราญวิทยญาณบ้างมีहारากวิทยญาณ ล้วนไม่มือนาคดล็กเท่าไร โอกาสเข้าสู่สายในเรียกได้ว่าแทบไม่มี ส่วนใหญ่เป็นศิษย์ชายขอบที่จวนหมดอายุขัยแล้วก็ยังไม่อาจบรรลุถึงระดับปลุกฐาน

คราวนี้สำนักไท่เหยินเองก็ไม่ได้มีคำสั่งให้ศิษย์สายนอกมา แต่เมื่อพวกเขาเคลื่อนขบวนกันมาพร้อมเพรียง ย่อมสร้างความอัศจรรย์ใจแก่ผู้อาวุโสของสำนักมิใช่น้อย

ผู้นำบรรพตแต่ละคนต่างพาศิษย์เอกของตนรุดมาต้อนรับแต่หัววัน ทว่าจำนวนของศิษย์เอกนั้นมีอยู่น้อยนิด ศิษย์สายในที่มาร่วมสนุกก็มีไม่มาก สุดท้ายทันทีที่ศิษย์สายนอกกลุ่มนี้เข้ามาในจัตุรัส ทั้งจัตุรัสก็ดำเป็นพืด ดุยยิ่งใหญ่อลังการ

เมื่อผู้นำบรรพตโอสถพูดจบ กระแสจิตของผู้นำบรรพตหลายคนก็ไปตกที่ร่างของเด็กหนุ่มที่สวมชุดสีดำผู้นั้น ต่างคนต่างสำรวจพักหนึ่ง

เป็นเลิศทั้งบุคลิกและหน้าตา เสียดยาฉานดตะบะอ่อนด้อย ฝีมือเบาไหวงแต่ระดับหลอมปราณขึ้นสามเท่านั้น

ขณะที่เจ้าสำนักตั้งท่าจะพูดอะไร จับพลันขอบฟ้าก็ปรากฏหมอกควันขึ้นมาสายหนึ่ง

ราชวังงามหรูลหลังหนึ่งเหินเวหามา เมฆาอวลคลุ้งฟุ้งดลป ประหนึ่งดำหนักเขียนบนสรวงสวรรค์ชั้นฟ้า

ยิ่งใหญ่ตระการตา!

ฝูงชนพากันสูดโอxygen

มองจากที่ไกลๆ เห็นเป็นหมู่วิมาน สะพานน้อยธารารินงดงามอร่ามตา
หาใดปาน

ยานวิเศษเห็นฟ้าที่หาได้ยากเช่นนี้ อย่างไรก็ตามก็ต้องขึ้นเขียนขึ้นไป

บนราชวังมีพญาปีศาจในชุดหมีย่นผู้* สีแดงเข้ม นัยน์ตาสีเขียวยาว
คู่หนึ่งเชิดปลายเล็กลอย หางตาวขึ้นสีแดงจ๋ออันวิจิตรพิสดาร

ที่ด้านหลังของเขานั้น ขุนนางบุ๋นบู๊ของเผ่าปีศาจล้วนแต่งกายกัน
อย่างหรูหรา มือประคองแผ่นสู่วาราชการ** สีหน้าเคร่งขรึม ยืนตั้งแถวเป็น
ระเบียบเรียบร้อย

"ท่านเขียนชิงอวิน สบายดีหรือ"

เมื่อเข้ามาใกล้แล้วถึงพบว่าใบหน้าของบุรุษผู้นั้นแทบเรียกได้ว่าเป็น
จุดสูงสุดของคำว่า 'งาม' ตามจินตนาการของผู้คน นั่นเป็นความงามที่อยู่
เหนือเพศ ยิ่งไปกว่านั้นทุกอิริยาบถของเขายังพร่าวเสน่ห์อันเป็นธรรมชาติ
ผู้บำเพ็ญที่จิตใจไม่นิ่งยากจะละลายตาจากร่างของเขาได้

"ไม่เจอสียนาน ฝ่าบาททรงเหลียน"

บนใบหน้าอันเคร่งครัดอยู่เป็นนิจของเจ้าสำนักเผยแพร่ยัมที่แสดงถึง
ความเป็นมิตร ประสานมือคารวะจากที่ไกล ให้เกียรติอีกฝ่ายเต็มที่

ในเมื่อผู้มีอำนาจของสองฝ่ายมาพบปะ เช่นนั้นการผูกสัมพันธ์ก็เป็น
เรื่องที่เจรจาไว้เรียบร้อยแล้ว แต่แรกแล้ว ตอนนี้สองฝ่ายต่างสรรเสริญเยินยอกัน
เป็นเวลาหลายก้านรูป หลังการทักทายสารทุกข์สุกดิบ ฉากสำคัญของพิธี
ผูกสัมพันธ์ก็น่าจะเริ่มแสดงได้แล้ว

ผู้นำบรรพตวัตถุลี้ลับของวิเศษชิ้นหนึ่งออกมาจากในแขนเสื้อ ของวิเศษ
ชิ้นนั้นหมุนตัวเป็นวงพร้อมกับขยายออกกลายเป็นแท่นผ่นหมึก ก่อนจะตกลงไป

* ชุดหมีย่นผู้ เป็นชุดพิธีการสำคัญของฮ่องเต้และขุนนางระดับสูง ภาพสัญลักษณ์ที่ปักบนชุดมีจำนวน
ลดหลั่นไปตามระดับชั้น

** แผ่นสู่วาราชการ หรือแผ่นสู่วีลักษณะเป็นวัตถุแบนยาว ทำจากหยก งาม้าง หรือไม้ไผ่ แล้วแต่ฐานะของ
ขุนนางที่ถือ ใช้เป็นสมุดจดรายงานเวลาเข้าเฝ้าซึ่งจะต้องกราบทูลเรื่องราวต่างๆ

กลางจัตุรัส

ในการผูกสัมพันธ์จะไม่ลงมือทำอะไรเลยก็คงไม่ได้ ดังนั้นเพื่อเป็นการกระชับความสัมพันธ์ ความสงบสันติในภายภาคหน้าของทั้งสองฝ่าย และเปิดโอกาสสร้างความคุ้นเคยต่อกัน สำนักไท่เหยียนกับเผ่าปีศาจจึงเห็นพ้องให้จัดงานประลองขึ้นมาสนามหนึ่ง ถือเป็นการสร้างสีสันให้กับพิธีนี้

ทุกสิ่งบนโลกบำเพ็ญเพียรล้วนตัดสินด้วยกำปั้น มิตรสหายต้องประลองฝีมือถึงจะได้รับการยกย่องเลื่อมใส เช่นนั้นสองฝ่ายจึงพอใจกับการตัดสินใจนี้เป็นอย่างมาก

"เชิญ"

ผู้อาวุโสของสองฝ่ายต่างแยกย้ายกันนั่งลงบนก้อนเมฆ ทอดสายตาลงมาทัศนาศูนย์ดินเบื้องล่าง

บนแท่นผืนหมึกใจกลางจัตุรัส ศิษย์ฝีมือแก่กล้าของสองฝ่ายทยอยดีไม่มีเกรงใจ เพียงเวลาสั้นๆ ทั้งของวิเศษ เวทคาถา ยันต์อาคมก็พากันส่องแสงวูบวาบละลานตา ผลัดกันรุกผลัดกันรับ สนุกคึกคักยิ่ง

ไม่นานข่าวการผูกสัมพันธ์ระหว่างเผ่าปีศาจกับสำนักไท่เหยียนก็แพร่กระจายไปทั่วสำนัก ศิษย์มากมายแห่แหนมาชมดู เสียงกู่ร้องให้กำลังใจดังสนั่นตรงนั้นที่ตรงนี้เป็นที่อึกทึกครึกครื้น

ท่ามกลางเสียงแข็งแซ่โดยรอบ เด็กหนุ่มชุดดำกลับนั่งเงียบราวมิได้อยู่ในเหตุการณ์

ทรงเหลียน ทรงเหลียน...ปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง ทรงเหลียน

เป็นเขาจริงๆ เขาเป็นถึงพญาปีศาจแล้ว

จงถือกำนั้วมือทั้งห้าเสียบๆ แล้วแหงนมองขึ้นไปบนท้องฟ้า แววดาเฉยเมยในยามปกตินั้นกลับเจือไปด้วยความรู้สึกซับซ้อนที่คนวัยเช่นเขามิพึงมี

คนผู้นั้นยังคงแต่งกายร้อนแรงไม่เปลี่ยน คิ้วตาวิจิตรพิสดาร ยั่วเย้ามโนษย์ให้เคลิบเคลิ้มหลงใหล

เหมือนในความทรงจำของจงฉือทุกประการ

หลายปีมานี้จงฉือใช้ชีวิตอย่างเลอะเลือนล้นสน

สำหรับผู้ที่ยังวิญญานไม่สมบูรณ์เช่นเขาแล้ว การสร้างกายเนื้อขึ้นมาใหม่ นับเป็นเรื่องยากเย็นดุจเป็นสววรรค์

จงชื่อเองก็รู้ว่าตนหลับไปนานเท่าใด จำได้เพียงว่าทุกช่วงเวลาหนึ่ง เขาจะเข้าสู่การจำศีลเพื่อฟื้นฟูร่างกายหลังจากวิญญานไม่สมบูรณ์

ครั้งแรกที่ฟื้นขึ้นมา เพียงชั่วครู่เขาก็หลับไปอีกครา ตอนนั้นเขามีสติหลงเหลือเพียงน้อยนิด กายเนื้อแหลกสลายไปนานแล้ว

เขาหลับแล้วตื่น ตื่นแล้วหลับอยู่เช่นนั้นนับครั้งไม่ถ้วน ในที่สุดหลังจากจำศีลอยู่นานเท่าใดไม่ทราบ ดวงวิญญานของเขาก็ค่อยๆ มันคงเป็นปีกแผ่น

หลังจากที่เขาฟื้นขึ้นมาครั้งก่อน เขาก็รู้สึกได้ชัดเจนว่าถึงเวลาแล้ว ดังนั้นเขาจึงลงมือใช้แกนกำเนิดและเลือดผืนสร้างกายเนื้อใหม่เอี่ยมร่างหนึ่งให้ตัวเอง

เสียดายที่วัตถุดิบไม่พร้อมมูล เขาจึงต้องจำใจเสียดายออกมาจากสุสานได้ เหวหลงกู่ โชคดีระหว่างทางพบตุงเก็บสมบัติ หยิบศิลาวิเศษและป้ายประจำตัวของศิษย์ในถุนั้นไปซื้อหญ้าคั้นวิญญานที่ร้านสมุนไพรซึ่งอยู่ตรงเชิงเขาทางขึ้นสำนัก นับแต่นั้นมาเขาก็ใช้ชีวิตปะปนอยู่ในกลุ่มศิษย์สายนอกของสำนักไท่เหยียน

และก็เป็นเมื่อหลายเดือนก่อนจึงชื่อถึงได้ทราบว่านับจากวันที่เขาตาย บัดนี้เวลาได้ล่วงเลยไปพันกว่าปีแล้ว

จริงอยู่ที่การบำเพ็ญเพียรนั้นไร้เดือนไร้ปี แต่หนึ่งพันปีเศษก็นับว่าเป็นระยะเวลาที่ไม่สั้นเช่นกัน

ก่อนตายจึงชื่ออยู่ระดับเหนือกรรมชั้นสมบูรณ์ บรรลุมรรคผลสำเร็จ เป็นเซียนอย่างที่ไม่เคยมีผู้ใดเอื้อมถึงมาก่อนในช่วงพันล้านปี

เขาเคยเห็นทิวทัศน์บนยอดเขาที่สูงที่สุด เคยครอบครองสมบัติแห่งมรรคาสวรรค์ที่ผู้่อ้นล้วนหมายปอง และเคยร่ำสุราเสวนาฮาเฮกับผู้มีชื่อเสียงมานับไม่ถ้วน

เขาสำเร็จมรรคากระบี่ขั้นสูงสุด บรรลุแจ้งถึงจักรวาลขณะสำเร็จเป็นเซียน และเคยเห็นทัศนียภาพงดงามของสวรรค์เก้าชั้นฟ้า กอบกู้สรรพชีวิตบนโลกา

เขาใจจดใจจ่ออยู่กับมรรคากระบี่ขั้นสุดยอด ใจจดใจจ่ออยู่กับมหามรรคา
อมตะ ขยับฝึกปรือวันแล้ววันเล่า อุตสาห์ฝึกฝนปีแล้วปีเล่า ด้านความสัมพันธ์
กับคนรอบข้างกลับพัวพันยุ่งเหยิงราวปมด้าย

ทว่าชาตินี้ของเขาดวงวิญญาณประสบปัญหา ถูกกำหนดให้ไม่อาจบรรลุ
จุดสูงสุดแห่งความสำเร็จเฉกเช่นอดีตชาติ

ร่างเขียนของเขาสลายกลายเป็นเถ้า เส้นทางบำเพ็ญพังทลาย ไม่อาจ
ฟื้นฟูได้อีก

ถึงขั้นที่ว่าเพราะดวงวิญญาณชำรุดจึงส่งผลกระทบถึงร่างกาย
กระทั่งดูดซับปราณเข้าร่างยังลำบากเหลือคณา

บอกว่าไม่หดหู่ใจคงเป็นไปไม่ได้

มิน่าซ้ำชาติก่อนเขาได้อุทิศตนเพื่อเอาชนะมารร้าย ช่วยเหลือผู้คนจาก
ภัยพิบัติ สุดท้ายกลับไม่มีผู้ใดเชื่อเขา

เขาเข้าใจว่าศิษย์น้องที่สนิทสนมกลมเกลียวต้องการสังหารเขาแต่แรก
แล้ว หลอกให้เขาดื่มสุราผสมผงสลายสัมบัชฌัญะในคืนก่อนวันสำเร็จเป็นเซียน
อาจารย์ที่อยู่ด้วยกันมาหลายร้อยปีทั้งตระหนกและโกรธจัด ชักกระบี่ชำระ
สำนักทันที คนที่ตนมีใจใส่หาผู้นั้นก็แค้นหัวร่ออย่างเย็นชา แพร่งพรายเรื่องที่ตน
ถูกमारเข้าแทรกออกไป กลายเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ผู้นั้นหลังหัก*

ผลสุดท้ายก็ลงเอยด้วยการถูกผู้คนตราหน้า คนรอบข้างหมางเมิน
แค้นหรือไม่

หากบอกว่าไม่แค้นคงเป็นไปไม่ได้ แต่พวกเขาเหล่านั้นมีบุญคุณกับตน
ลึกล้ำ เมื่อถูกทรยศหักหลัง จงจื่อไหนเลยจะลืมน้ำใจไมตรีเหล่านั้นแล้วเลือก
ตอบแทนบุญคุณด้วยความแค้น

กล่าวถึงที่สุดแล้วก็เพราะทะนงตนเกินไป จะโทษผู้ใดได้

ในเมื่อได้เกิดใหม่อีกครั้งก็ไม่อยากปล่อยให้ความแค้นจุดตัวเองเสื่อมลง
มีชีวิตอยู่ต่อไปให้ดีกว่า

* ฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ผู้นั้นหลังหัก มีที่มาจากสุภาษิตอาหรับ ใช้เปรียบเปรยว่าเมื่อแบกรับเรื่องเลวร้ายหรือ
แรงกดดันสะสมมาจนใกล้ถึงขีดสุด ต่อให้เป็นเรื่องเล็กน้อยเหมือนฟางเส้นเดียวก็เพียงพอจะทำให้ถึง
จุดแตกหักได้

แต่ที่จิ้งจอกนี้ก็ไม่ถึงก็คือเขาจะได้พบเจอหนึ่งในคนเหล่านั้นรวดเร็วปานนี้
การปรากฏตัวของหรงเหลียนปลุกความทรงจำบางอย่างที่จิ้งจอกไม่ยินดี
ที่จะระลึกถึงขึ้นมา

จิ้งจอกขยี้นํ้ามนต์จนแห้งแล้ววางไว้ที่ปลายลิ้นท่องมันเข้าไปเข้ามา
อยู่เฉยๆ เพียงรู้สึกวาทังแตกดับและน่าขนยั้ง

อย่างไรก็ตามความยึดมั่นที่อ้อมนั้นที่เคยมีเหล่านั้นดูเหมือนจะกระจัดกระจาย
หายไปพร้อมกับความตายของเขาเรียบร้อยแล้ว กายดับฉานสลาย เหลือเพียง
ความว่างเปล่า

ในเมื่อไม่มีอะไรข้องเกี่ยวกับ แล้วเหตุใดต้องใส่ใจ

จิ้งจอกเยาะหยันตัวเองในใจและเตรียมจะเบนสายตาดอก

จังหวะนี้เองพญาปีศาจที่นั่งอยู่บนเมฆาคล้ายจับสัมผัสได้ คิ้วขมวดมุ่น
กระแสดจิดระดับถอดจิตแผ่พุ่งออกมา

ชั่วขณะถัดมาเขาก็จับสายตาที่ถอยกลับไปที่ไม่ทันของเด็กหนุ่มชุดดำ
ได้อยู่หมด

บทที่ 2

สี่ตาสบประสาน

ที่จริงแล้วหรงเหลียนเพียงปรายตามองอย่างไม่ใส่ใจ ทว่าคิ้วกลับขมวดมุ่น กระแสจิตพุ่งปราดลงมาจากก้อนเมฆ จับกุมสายตาที่ถอนกลับไม่ทันของเด็กหนุ่มชุดดำไว้ได้อย่างแม่นยำ

สี่ตาสบประสานกัน

หัวใจของจงจื่อเต็นระทึก เขาริเบนสายตาออก แสร้งทำที่ว่าเห็นโดยไม่ตั้งใจ เสมองไปข้างหน้าในระดับสายตา

ต่อให้สูญเสียฉันทะไป ทว่าญาณสัมผัสของจงจื่อยังเตือนเขาว่าคนผู้นั้นมิได้เคลื่อนย้ายสายตาออก กลับปักหลักที่กลางกระหม่อม ทิ่มแทงจนเขาหวาดกลัว

หลายคนที่นั่งอยู่บนเมฆานั้นโดยพื้นฐานแล้วอยู่ในระดับแยกจิต ทันทีที่หรงเหลียนแผ่กระแสจิตออก คนอื่นๆ ก็ทยอยมองมา

"ฝ่าบาทหรงเหลียน มีสิ่งใดผิดปกติหรือ"

ชิงอว้นจื่อ เจ้าสำนักไท่เหียนส่งเสียงถามก่อนใคร

"ไม่ ไม่มีอะไรผิดปกติ"

พญาปีศาจเอนกายพิงพนักเก้าอี้ยาวอย่างเกียจคร้าน มือเท้าค้าง เรือนมมดกดแผ่สยายบนเก้าอี้ปานน้ำตก มิได้ถอนสายตาตัวเองกลับอยู่เนิ่นนาน

ท่าทีที่ทั้งตามใจตนทั้งหยาบคายของหรงเหลียนนี้ เหล่าขุนนางเผ่าปีศาจเห็นจนชินแล้ว ด้านศิษย์สายในที่ถูกพวกผู้อาวุโสกำชับไว้แต่แรกต่างไม่กล้ามอง

นานเกินไปด้วยกลัวจะลุ่มหลงรูปโฉมอันยวนตานันจนจิตมารที่มีพึงบังเกิดขึ้น

ผ่านไประู้ใหญ่เขาค่อยเปิดปากพูด "ศิษย์ชุดดำที่ยืนอยู่หน้าสุดผู้นั้นเป็นศิษย์ฝีมือแก้กล้ำส่ายไต่ของสำนักไท่เหยียนหรือ"

"หาใช่ศิษย์ฝีมือแก้กล้ำ" ผู้นำบรรพตท่านหนึ่งตอบ "เป็นเพียงศิษย์สายนอกธรรมดาผู้หนึ่ง"

สายนอก?

ทรงเหลียวเนืองสนใจกว่าเดิม

ไม่รู้เพราะเหตุใดบนตัวศิษย์สายนอกผู้นี้จึงให้ความรู้สึกคุ้นเคยชอบกล แต่เป็นความคุ้นเคยเช่นไรนั้น ชั่วขณะสั้นๆ นั้นทรงเหลียวเองกับอกไม่ถูก

ระดับหลอมปรารถนาที่อาจหาญมองดูผู้ทรงฤทธิ์ระดับถอดจิตตรงๆ นั้นมีไม่มาก

นิ้วมือเรียวยาวของพญาปีศาจที่ซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้อกว้างของชุดเหยียนฝูสีแดงเข้มเคาะขอบเก้าอี้แรงบ้างเบาบ้าง ขณะที่กำลังครุ่นคิดมุขปากของเขาก็กกักคั้งขึ้น

ในเมื่อสายตาของอีกฝ่ายหยุดบนตัวเขานานเป็นพิเศษ ทั้งยังโจ่งแจ้งออกปานั้น คิดว่าน่าจะอยากดึงดูดความสนใจของเขาเป็นแน่

เล่ห์มารยาเช่นนี้ทรงเหลียวเห็นมานานักต่อนักแล้ว

ร่างเดิมของทรงเหลียวคือปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง ถนัดการร้ายมนตร์เสน่ห์ให้ลุ่มหลงมัวเมา ฤๅหน่ง* เชนนี้นับเป็นหนึ่งในหมื่น ต่อให้อยู่ในโลกบำเพ็ญเพียรซึ่งพื้นฐานมีแต่คนหน้าตาดีก็ยังไม่เป็นสองรองใคร หลังจากเขามำเพ็ญถึงระดับถอดจิต เชนนี้ก็ยิ่งโปรยหวานดั่งใจนึก ผังลึกถึงกระดูก มีผู้คลั่งไคล้บูชาที่ถูกฐานะและหน้าตาของเขาดึงดูดนับพันนับหมื่น ผู้บำเพ็ญระดับล่างมากมายเห็นรอบกายเขาเปล่งรัศมีเรืองรองก็จะหน้ามืดตาลาย แสดงท่าทางน่าเกลียดไร้อย่างอายออกมา

บุคลิกหน้าตาของศิษย์ชุดดำผู้นี้กลับค่อนข้างสอดคล้องกับความชมชอบของเขา มาตราว่าเป็นพญาปีศาจก็น้อยนักที่จะเจอผู้มีบุคลิกเช่นเลิศล้ำปานนี้

* ฤๅหน่ง อุปมาถึงร่างกายของมนุษย์

ทรงเหลี่ยนครุ่นคิดฟุ้งซ่าน จากนั้นถอนกระแสดิจกลับคืน
ช่วงเกิด ก็แค่ผู้บำเพ็ญระดับหลอมปราณชั้นสามผู้หนึ่งเท่านั้น ไม่มีค่าพอ
ให้สนใจแต่อย่างใด

คนอื่น ๆ บนเมฆมาได้ยินว่าจู่ๆ พญาปีศาจก็เปรยถึงศิษย์นอกสำนักผู้หนึ่ง
ยามนั้นก็มีวายุฉงนสงสัย

ตอนที่เผ่าปีศาจยังไม่มา ศิษย์สายนอกที่นำขบวนผู้นั้นก็ถูกผู้อาวุโส
ของสำนักไท่เหลี่ยนจับตามองอยู่ก่อนแล้ว นอกจากหน้าตาทิโรยท่าทางแล้ว
อื่นๆ ล้วนราบเรียบไร้พิสดาร ไม่มีอะไรน่าตื่นตาตื่นใจ

ทุกคนลอบส่งกระแสดิจส่วนหนึ่งออกไปสำรวจอย่างใครรู้ แล้วก็ต้อง
มีนงสงสัยกว่าเดิม

ศิษย์ระดับหลอมปราณชั้นสามคนหนึ่งมีอะไรน่าสนใจกัน
การผูกสัมพันธ์ระหว่างเผ่าปีศาจกับสำนักไท่เหลี่ยนไม่ใช่เรื่องเหนือคาด
หากจะพูดกันจริงๆ กลับเหมือนเป็นความบังเอิญมากกว่า
ครึ่งปีก่อนแดนลับแลหวนเยวี่ (จันทรีหนาว) ที่จะปรากฏขึ้นทุกหนึ่งพันปี
ได้เผยโฉมให้เห็นอีกครั้ง

เพราะเป็นดินแดนที่เทาเทีย* อสุรร้ายบรรพกาลในแดนลับแลหวนเยวี่
ทิ้งเอาไว้ ในบรรดาองค์กำลังใหญ่ๆ ของโลกบำเพ็ญเพียรนั้นนับว่าเผ่าปีศาจ
เป็นเผ่าที่ให้ความสำคัญกับดินแดนนี้สูงสุด

ผู้บำเพ็ญปีศาจหลายคนต่างภาวนาให้ตนโชคดีได้รับสืบทอดแดนลับแล
ที่ตกทอดมาตั้งแต่สมัยบรรพกาล จึงพากันมีส่วนร่วมและตอบสนองด้วยความ
กระตือรือร้น

ที่เหนือคาคก็คือหลังเผ่าปีศาจส่งศิษย์จำนวนมากไปยังแดนลับแล จู่ๆ
ประมุขแดนวิญญูณที่เร้นลับสุดหยั่งกัลมมือบุบปับปานฟ้าแลบ นำเจ้าเมือง
ทั้งเจ็ดฉวยจังหวะที่การป้องกันภายในแผ่นดินปีศาจว่างเปล่าบุกรุกฐานที่มั่น
สำคัญของเผ่าปีศาจ

* เทาเทีย เป็นหนึ่งในสี่ออดอสุรร้ายบรรพกาล มีใบหน้าเป็นคน ร่างกายเป็นแพะ ดวงตาอยู่ใต้รักแร้ มีเขี้ยว
พยัคฆ์กรงเล็บมนุษย์ เป็นลวดลายที่พบเห็นได้บ่อยบนเครื่องสำริดโดยเฉพาะกระถางสามขา

ผู้บำเพ็ญวิญญานกลุ่มนี้ไม่เพียงฉกชิงของศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ในหอคอย
ปีศาจใต้ดินไป แต่ยังทำลายแผ่นดินของเผ่าปีศาจจนราบเป็นหน้ากลอง
ทำร้ายพญาปีศาจหรงเหลี่ยนบาดเจ็บสาหัส

รอนจนเมื่อการบุกโจมตีที่สะท้อนไปทั่วโลกบำเพ็ญเพียรครั้งนี้
ผ่านไป ทุกคนถึงทราบว่ามีพระมุขของแดนวิญญานเลื่อนระดับจากระดับถอดจิต
ช่วงปลายขึ้นสู่ระดับมหายานเรียบร้อยแล้วแต่อุบเจียบไว้ไม่ป่าวประกาศ
จุดประสงค์ก็เพื่อจุ่มเผ่าปีศาจโดยไม่ให้ทันตั้งตัว เรียกได้ว่าเก็บงำไว้อย่าง
ลึกลับ

พฤติกรรมเช่นนี้ของแดนวิญญานไม่ต่างอะไรกับการตบหน้าเผ่าปีศาจ
หนึ่งขาด

ดังนั้นระหว่างที่หรงเหลี่ยนพักรักษาตัว ขุนนางเผ่าปีศาจเองก็มีขมขันติดต่อ
สำนักไท่เหยียนผู้นำฝ่ายธรรมะ ยืนกึ่งมะกอก* ออกมาหมายผูกสัมพันธ์ไมตรี
สามัคคีกันขุดรากถอนโคนแดนวิญญาน

โลกบำเพ็ญเพียรไม่เคยปรากฏสงครามใหญ่มาเกือบหมื่นปีแล้ว กองกำลัง
ของแต่ละฝ่ายต่างยอมรับกฎไม่เป็นลายลักษณ์อักษรที่ถือปฏิบัติสืบต่อกันมา

อย่างไรก็เป็นเรื่องของเผ่าปีศาจกับแดนวิญญาน ฝ่ายธรรมะไม่คิด
ยุ่งเกี่ยว มิคาดว่าขณะที่กำลังจะปฏิเสธกลับไปก็ได้รับกระแสเสียงของ
ปฐมาจารย์สำนักไท่เหยียนที่กักตนมาหลายร้อยปีแล้วเท่านั้น เนื้อความ
มีเพียงไม่กี่พยางค์ว่า 'ตอบรับพันธมิตร'

ผู้อาวุโสของสำนักไท่เหยียนทยอยมองหน้ากันด้วยความอัศจรรย์ใจ
ปฐมาจารย์ชิงชวีคือหนึ่งในสองผู้ทรงฤทธิ์ระดับเหนือกรรมของโลก
บำเพ็ญเพียรในเวลานี้ สำนักไท่เหยียนยกย่องให้เป็นผู้นำสูงสุด แม้แต่
เจ้าสำนักอย่างชิงอว้นจื่อเมื่ออยู่ต่อหน้าเขายังเป็นได้เพียงผู้เยาว์ที่ต้องก้มเอว
ผกศีระะ ท่านผู้เฒ่ามีบัญชา ผู้อาวุโสทั้งหลายมีหรือจะกล้าขัดขึ้น ดังนั้น
เรื่องนี้ย่อมถูกกำหนดลงมาแล้วแน่นอนแล้ว

ทว่าแม้จะกำหนดลงมาแล้วเช่นนี้ แต่เหล่าผู้อาวุโสของสำนักไท่เหยียน

* ยืนกึ่งมะกอก เป็นการแสดงไม่ตรีจิตเพื่อขอผูกมิตร

กลับยังมีผู้เต็มใจนัก

เผ่าปีศาจปกติหึงผยอง เหยียดหยามผู้บำเพ็ญชรามนุษย์ยิ่งกว่าใคร แม้สองฝ่ายจะไม่เคยถึงขั้นรบราฆ่าฟัน แต่การกระทบกระทั่งเล็กบ้างใหญ่บ้าง กลับไม่เคยขาด

แต่หลังจากผ่านเรื่องราวนี้บรรยากาศคลื่อนไต้น้ำบนหมู่เมฆก่อนหน้านี้ ก็ได้อันตรายอันไปสิ้น กลับมีเสียงพูดคุยเสียงหัวเราะ ดูเป็นกันเองมากขึ้นเมื่อเทียบกับอาการสงวนท่าทีในตอนแรก

จงจื่อรออยู่ด้านล่างนานมาก กระทั่งไม่รู้สึกรถึงการสำรวจของกระแสดิจแล้ว ใจที่ลอยสูงถึงค่อยตกลงสู่ที่เดิม

การเข้าสู่ทางมารคือข้อห้ามของโลกบำเพ็ญเพียร ทันทีที่ปรากฏขึ้น จะนำมาซึ่งการล้อมสังหารของฝูงชนอย่างมิอาจหลีกเลี่ยง

โดยพื้นฐานแล้วผู้บำเพ็ญมารคือผู้บำเพ็ญที่ฝักอวิชชาจนถูกมารเข้าแทรก ผู้บำเพ็ญทั่วไปหลังถูกมารเข้าแทรกอุปนิสัยจะเปลี่ยนไปเป็นชั่วช้าอำมหิต ดังนั้นทุกคนจะฉวยโอกาสต้อนผู้บำเพ็ญมารกำลังอ่อนแอในช่วงที่ถูกมารเข้าแทรก หนึ่งกระปีฟาดฟันพวกเขาอย่างเฉียบขาด ขจัดเภทภัยให้แก่มวลมนุษย์

ชาติก่อนเพื่อกอบกู้สรรพชีวิตแล้ว ทำยที่สุดจงจื่อก็พลัดตนเข้าสู่ทางมาร เขาหมดอาลัยตายอยากภายใต้การถูกตรารหน้าและหมางเมินจากคนรอบข้าง และเลือกจบชีวิตตัวเองขณะที่สติสัมปชัญญะกำลังจะถูกจิตมารครอบงำ

อัคคีเซียนเผวร่างกายของเขาไม่เหลือซาก

ขณะที่จงจื่อปลิดชีพตัวเองอย่างไม่ลังเล นี่ก็ไม่ถึงวาระห้วงนั้นไม่ทราบว่าจะเกิดความผิดพลาดอะไร ดวงวิญญาณที่สมควรไปเกิดในภพภูมิใหม่กลับมิได้เข้าสู่สังสารวัฏ แต่ฟื้นขึ้นมามีอีกครั้งในหนึ่งพันปีถัดมาราวปาฏิหาริย์

หลังเกิดใหม่จงจื่อสร้างกายเนื้อที่ต่างจากรูปลักษณ์ภายนอกในอดีตชาติขึ้นมา เนื่องจากไม่ต้องการให้ผู้อื่นรู้ว่าเขาตายแล้วฟื้น

หากเรื่องที่จอมกระปีหลังจื่อวินยังไม่ตายแพร่ออกไป น่ากลัวว่าผลลัพธ์จะซ้ำรอยกับชาติที่แล้ว ไม่มีสักคนเชื่อคำพูดของเขาและยังถึงขั้นหยอ

ชักกระปี่เข้าห้าห้าห้า แม้จ้งจ้อจะปล่อยวางความแค้นแล้ว แต่ก็ไม่ต้องการและไม่มีแรงกายแรงใจไปเผชิญกับเรื่องนี้อีกครา

ชาติภพนี้เขาไม่ต้องการโดดเด่น ไม่วิงวอนต่อลาลักษณ์การะ เพียงอยากมีชีวิตอยู่เพื่อตนเอง

จ้งจ้อสงบจิตระบับใจ คาดไม่ถึงว่าอารมณ์ที่แค้นไกวอย่างรุนแรงเมื่อครู่จะส่งผลให้เลือดลมตีกลับ โลหิตกระอักผ่านลำคอออกมาคำหนึ่ง

เลือดสีแดงสดไหลออกมาจากมุมปาก หยดลงบนผืนดินสีขาว กลายเป็นบุปผาโลหิตที่บ้านสะพรั่ง

"พี่จ้ง ท่านไม่เป็นอะไรใช่ไหม"

ศิษย์สายนอกที่ยืนติดกับเขานั้นสะดุ้งตกใจ หันขวับมาถามด้วยแววตาเป็นห่วงเป็นใย

ทันทีที่เห็นใบหน้าศิษย์สายนอกผู้นั้นฉับพลัน หัวใจของจ้งจ้อพลันสะดุดเล็กน้อย

คนผู้นี้ก็คือศิษย์สายนอกที่กระตือรือร้นอย่างมากก่อนหน้านี้ ผู้ที่นำข่าวมาแจ้งที่ลานของเรือนซ่อมซ่อม ไฉนแล้วศิษย์สายนอกคนอื่นๆ ให้มาดูเรื่องสนุก

ไม่รู้เพราะเหตุใด ทั้งที่เห็นอยู่ชัดเจนว่าคนผู้นี้มีใบหน้าพ่นๆ ไม่มีอะไรสะกดตา แต่จ้งจ้อกลับรู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกพิกล

"ไม่เป็นอะไร" เขากำนิ้วมือทั้งห้าก่อนเอ่ยตอบเรียบๆ

"แต่ถึงขั้นกระอักเลือดแล้ว..." บนใบหน้าของศิษย์สายนอกเต็มไปด้วยความห่วงใย เขาก็มองหน้าล้วงเอาผ้าเช็ดหน้าในถุงเก็บสมบัติออกมายื่นส่งให้พลางว่า "นี่เป็นผ้าเช็ดหน้าผืนใหม่ ข้ายังไม่เคยใช้ หากพี่จ้งไม่รังเกียจก็รีบเอาไปเช็ดเถิด"

"..."

"ปกติท่านก็ดูแลพวกเราเสมอ อย่าเกรงใจไปเลย อ๊ะ จริงสิ พี่จ้งยังไม่รู้จักนามของข้ากระมัง ข้ามีนามว่าหลิวหยวน เป็นศิษย์สายนอกเช่นกัน พักอยู่ห้องติดกับท่าน"

"ขอบคุณพี่หลิวที่เป็นห่วง ไม่ต้องแล้วละ"

สายตาของจางจื่อกวาดผ่านผ้าเช็ดหน้าที่มองปราดเดียวก็รู้ว่ามียาราคาสูงมากผืนนั้นเจี๊ยบๆ ก่อนล้วงเอาผ้าเนื้อหยาบผืนหนึ่งออกมาจากในแขนเสื้อ เห็นเด็กหนุ่มชุดดำใช้ผ้าของตนเองเช็ดคราบเลือดที่มุมปาก แหวดตาของหลิวหยวนก็มีรอยสลดปรากฏขึ้นอย่างรวดเร็วแวบหนึ่ง แต่กลับมิได้แสดงออกทางสีหน้า ทุกอย่างยังคงเป็นเช่นเดิม เขาเอาผ้าเช็ดหน้ายัดกลับลงถุงเก็บสมบัติ จากนั้นมือทั้งสองข้างก็เก็บกลับเข้าไปในแขนเสื้อ

ด้วยความที่พวกเขาเฝ้าอยู่ด้านหน้าสุด พวกศิษย์สายนอกด้านหลังซึ่งกำลังตั้งหน้าตั้งตาดูการประลองบนแท่นผ่นหมึกจึงไม่ทันสังเกตบทแทรกเล็กๆ นี้อย่างไร

เวลานี้การต่อสู้บนสังเวียนดำเนินถึงช่วงดุเดือดเลือดพล่านแล้ว

ฝ่ายหนึ่งคือชิงเจ้อผู้มีชื่อเสียงลือลั่นในบรรดาคณะลูกใหม่ของโลกบำเพ็ญเพียรและมีแววได้ขึ้นเป็นผู้นำ พลังและฝีมือแข็งแกร่ง ไม่ถึงสามร้อยปีก็สร้างแก่นได้สำเร็จ

อีกฝ่ายหนึ่งคือเตาเจงเสวี่ ศิษย์พี่ใหญ่สายตรงจากบรรพตดาบของสำนักไท่เหียน ว่ากันว่าเป็นศิษย์ที่มีพรสวรรค์สูงสุดต่อจากเซียนกระบี่เสวี่ยนจี ระยะเวลาสร้างแก่นล้ำกว่าชิงเจ้อเล็กน้อย

ไม่ว่าจะเป็นชิงเจ้อหรือเตาเจงเสวี่ล้วนเป็นคนที่โดดเด่นที่สุดในบรรดาศิษย์รุ่นเยาว์ แม้กล่าวว่าเป็นการประลองที่ยืดลงเมื่อตะไค่นตัวอีกฝ่าย แต่การแพ้ชนะเกี่ยวพันถึงหน้าตาของสองฝ่าย ไม่มีฝ่ายใคเอยากปราชัย ดังนั้นการต่อสู้จึงทวีความร้อนแรงขึ้นทุกขณะ ไฟตายทั้งหมดถูกจี้ดออกมาใช้

ทว่าคนตาแหลมล้วนมองออกว่าเตาเจงเสวี่ตกเป็นรองเรียบร้อยแล้ว

ยอดฝีมือประชันกระบวณท่า ไม่จำเป็นต้องถึงแก่ความตาย การตกเป็นรองก็นับเป็นบทสรุปของความปราชัยแล้ว อย่างไรก็ตามร่างกายของเตาเจงเสวี่นั้นร้ายกาจยิ่ง พลิกพลัดดั่งภูตพราย ทำให้เผ่าปีศาจจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน

มาตรว่าการประลองสนามนี้ตื่นเด่นเร้าใจ แต่ดูจากรูปการณั้กลับว่าจะได้ตีกันสามวันสามคืน

หลังวบบากยเข้าโรมันอีกคำรบ จู่ๆ เตาเจงเสวี่ก็พลิกฝ่ามือตึงดาบยาว

กลับมายังเบื้องหน้าของตนเอง ก่อนปลดกาสุราข้างเอวลงมา แหงนหน้า
กรอกปากอีกใหญ่

เมรัยสีใสไหลรินจากปลายคางถึงดาบตรงทรวงอก สะเกิดไฟมากมาย
ลุกฟุ้งขึ้นบนใบดาบ

หลังรู้สึกถึงรังสีดาบอันคมปลานั่นจึงเจ้อที่อยู่ตรงข้ามก็เก็บความ
พลุกพล่านก่อนหน้านี้ของตนลงไป

จู่ๆ ม่านตาของเขาก็เปลี่ยนเป็นแนวตั้งอันเป็นสัญลักษณ์ของสัตว์เลือดเย็น
บนแขนสองข้างค่อยๆ ปกคลุมด้วยเกล็ดมังกรสีเขียว ปลายเล็บแหลมคม
สองประกายวาววับ

"ดูท่าเจ้าเด็กนี่คิดจะชี้ชะตาในหนึ่งกระบวนท่าแล้ว"

ไม่เพียงศิษย์ของสองฝ่ายที่มุงดูอย่างใจจดใจจ่อ บรรดาผู้อาวุโสบนเมฆา
ก็พากันเลิกคิ้ว

กระทั่งสุราบนดาบลุกเป็นไฟจนหมดเตาจนเสียวก็สุดหายใจอีกหนึ่งเอือก
ขับเคลื่อนพลังวิเศษเต็มพิกัด กลั่นหายใจรวบรวมสมาธิแล้วยื่นดาบออกไป
ข้างหน้าเบาๆ

"ฮ่า..."

แม้การเคลื่อนไหวนี้จะดูแผ่วเบา ทว่าความจริงหนึ่งท่อนี่กลับใช้พลังกำลัง
ทั้งหมดที่มี

หรือจะเป็นปรารถนา?

บรรดาผู้ทรงฤทธิ์บนเมฆาทอยเหลียวมอง

แปรพลังวิเศษเป็นสิ่งของนับเป็นสัญญาณว่าผู้บำเพ็ญระดับสูงเข้าสู่
ขั้นสูงสุด ต่อให้เป็นผู้บำเพ็ญที่พรสวรรค์เลิศล้ำก็ต้องฝึกถึงระดับปรารถ
นากำเนิดถึงจะเริ่มแปรพลังวิเศษเป็นสิ่งของได้

แต่เตาจนเสียวอยู่เพียงระดับสร้างแก่น!

ปรารถนาบายนั่นทอดตัวไปจนกระทั่งหลุดพ้นจากตัวดาบ เผยโฉม
กลางเวหา มาพร้อมกับแสงเพลิงที่ไหม้กระพือ

ปลายแหลมของปรารถนาบายนี้นี้เจิดจรัส แต่อีกด้านกลับมืดดำไร้แสง

ขาดความสมบูรณ์อยู่บ้าง

"ไม่ ยังไม่อาจนับเป็นปราณดาบ อย่างมากก็นับว่าเป็นเพียงกิ่งสำเร็จ"

ขุนนางใหญ่เผ่าปีศาจท่านหนึ่งพินิจอย่างถี่ถ้วน นัยน์ตาฉายแววชื่นชม

"แต่ระดับสร้างแก่นคนหนึ่งสามารถจำลองปราณดาบออกมาได้

สำนักท่านช่างเพียบพร้อมด้วยอัจฉริยะโดยแท้"

ผู้นำบรรพตดาบยิ้มพลางลูบเครา น้อมรับคำชมตามมารยาทของอีกฝ่าย

"หาмиได้ๆ ยกยอเกินไปแล้ว"

ขณะที่ทุกคนกำลังยิ้มแย้มเจรจา บนแท่นผ่นหมึกก็มีเหตุพลิกผันครั้งใหม่

เห็นอยู่ว่าปราณดาบกำลังจะเป็นรูปเป็นร่าง เตาจึงเสวียที่ตอนแรก

สีหน้าปกติพลันขมวดคิ้วแน่น กลางหน้าผากมีเหงื่อเม็ดโตหลังริน นิ้วมือที่

กำด้ามดาบอยู่สั่นระริกราวกับกระซอนรอนแป้ง

ชั่วเพียงสายฟ้าแลบจู่ๆ นักดาบก็คลายมือ ก่อนจะชวนเซถอยหลัง

เท้าข้างหนึ่งก้าวออกนอกรัศมีข่ายอาคมของแท่นผ่นหมึก คุณเข้าข้างหนึ่งกับพื้น

ดาบยาวร่วงลงพื้นดังเคร้ง

ปราณดาบที่เพิ่งมีรูปร่างสายนั่นก็ฟุ้งพรวดด้วยความเร็วระดับไฟลามทุ่ง

ภายใต้สถานการณ์ที่ปราศจากข่ายอาคมกีดขวาง ประหนึ่งมังกรคลั่งที่เพิ่ง

ออกสู่โลกภายนอก จู่โจมไปด้านข้างของแท่นผ่นหมึกอย่างรวดเร็วน่ากลัว

ให้บังเอิญยิ่งจนถึงยืนอยู่ด้านหน้าสุดของกลุ่มศิษย์ทางด้านนี้พอดี

บทที่ 3

หนึ่งกระบี่ลำแดง

สมาธิของจงจื่อหาได้อยู่ที่การประลองบนแท่นฝนหมึก เขาหลุบตาลง พลังขบคิดหาเหตุที่ตนรู้สึกถึงบางอย่างที่ผิดปกติดิบร้างของหลิวหยวน

ตอนนี้เขาปราศจากฉนวนตะไคร่โดยสิ้นเชิง ดวงวิญญาณก็ไม่เหมือนเมื่อครั้งอดีต หมดหนทางใช้กระแสดึงไปสำรวจให้แน่ชัด

เดิมทีจงจื่อก็มีชื่อเสียงในหมู่นักศิษย์สายนอก การที่อีกฝ่ายถูกลูกจอบ้าง ก็เป็นเรื่องปกติ

เมื่อคิดถึงตรงนี้ จงจื่อก็อดจุกจิกไต่หยาง* ของตัวเอง พลังแน่นปากมิได้ ซาติก่อนเขาหมกมุ่นอยู่กับการฝึกบำเพ็ญ ไชว่คว่ำมหารราคาสู่ความเป็นอมตะอย่างไม่ยินยอมย่อหย่อนผ่อนปรน

แต่หลังเกิดใหม่เขาปล่อยวางความแค้น ใช้ชีวิตสันโดษในฐานะศิษย์สายนอกของสำนักไท่เหียน แม้จะแห้งแล้งจิตซิดแต่กลับเป็นความสุขใจที่ห่างหายไปนาน

คงเพราะตนระแวงเกินเหตุ เห็นต้นหญ้าเป็นทหาร** ไปแล้วกระบี่มั่ง

จงจื่อกำลังจะลดมือลง ทันใดนั้นแสงแห่งมหันตภัยก็ผุดขึ้นจากกลางกระหม่อม แผ่ปกคลุมไปทั่วร่าง

เขาเขยหน้าขึ้น แสงอัคคีที่ฟุ้งปราดมาสายนั้นสาดส่องเข้าไปในส่วนลึก

* จุดไต่หยาง เป็นจุดที่อยู่บริเวณขมับ ตำแหน่งกึ่งกลางระหว่างปลายหางคิ้วกับหางตา

** เห็นต้นหญ้าเป็นทหาร เป็นสำนวน หมายถึงการหวาดผวา หวาดระแวง

ของนายน์ตาสี่ดำลัปพร้อมกับประกายไฟที่แตกกระจาย

ในห้วงอันลึกลับแห่งนี้ทำที่ตอบสนองของร่างกายจับไว้วาระดับความเร็วของการโคจรครวญใดๆ

โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญที่ความสามารถด้านสัประยุทธ์สลักลึกเข้ากระดูกอย่างจงจื่อ

เขายกมือขวาขึ้นตามสัญชาตญาณ ตวัดไปทางปราณดาบพร้อมแขนเลื้อยพลิ้วไหว เร็วที่ดุจลมกรด ช่วงเวลาที่สตีเวนคืนมาทุกอย่างกลับพลันหยุดกึกกลางอากาศ

แขนเลื้อยยาวสีดำไหลลงมาตามแขนเรียวยาวของเด็กหนุ่ม เมื่อมองผ่านผิวขาวซีดยังสามารถแลเห็นเส้นเลือดสีเขียวเข้มที่มีเลือดไหลเวียนอยู่ภายในสยดสยองชวนสะพรึง

แสงอัคคีอาบย้อมใบหน้าขาวซีดของจงจื่อเป็นสีส้มร้อนระอุชวนผวาขึ้นหนึ่ง

ปราณกระบี่ที่ลี้ลับพิสดารสายหนึ่งพุ่งปราดจากปลายนิ้วเรียวยาวของเด็กหนุ่มชุดดำ สุดยะเยือก สุดสว่าง ประหนึ่งลำแสงทะลุทะลวงจากเวหา

มันมิได้น่ากลัวเยี่ยงปราณกระบี่ทั่วไปและปราศจากกลิ่นอายสังหารกล่าวอย่างถนอมน้ำใจก็เพียงเรียกได้ว่าเรียบง่ายไร้พิสดาร

"ปราณกระบี่?"

การปรากฏขึ้นของปราณกระบี่สายนี้ทำให้บรรดาผู้อาวุโสที่เตรียมออกโรงพากันอุทาน สิ้นหน้าตื่นตระหนก

เทียบกับปราณดาบี่สำเร็จเมื่อครู่ ปราณกระบี่สายนี้ไม่เพียงสมบูรณ์เพียงพร้อม พละนาภาพของมันยังถึงขั้นทำให้เหล่าผู้ทรงฤทธิ์หนึ่งศักราช

และทั้งหมดนี้มาจากศิษย์ผู้หนึ่งที่ยังไม่ถึงระดับปลุกฐานด้วยซ้ำ ทั้งยังทำได้โดยปราศจากกระบี่!

"ระดับหลอมปราณขั้นสาม...เป็นไปได้อย่างไร"

ทุกคนล้วนตระหนักได้ว่าเป็นคืออัจฉริยะผู้หนึ่ง

สุดยอดอัจฉริยะที่เกิดมาพร้อมกับกระบี่ในจิตและในกระดูก!

ในกลุ่มผู้อาวุโสสำนักไท่เหยียน ผู้นำบรรพตกระบี่เหลือบตามองโดยพลัน
แววตาที่ปกติเยือกเย็นดูจ้องน้ำนิ่งปรากฏรอยกระเพื่อมจางๆ

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก ทุกคนยังตั้งสติไม่ทัน

ชั่ววูบที่ปราณกระบี่ฟุ้งชนรัศมีดาบ ลำแสงประหนึ่งสายรุ้งแทงตะวันก็
โผล่พรุดออกมาดับเปลวอัคคีให้มอดลง ทั้งเศษซากของพลังไว้วางกลางหาว
ศิษย์ที่มุงดูต่างสะเทือนขวัญจนต้องถอยร่นสองก้าว

ทั้งจัตุรัสเจียบกริบ ทุกคนยังตกตะลึงกับหนึ่งกระบี่สะท้านโลกาเมื่อครู่
ไม่หาย

ภายในจิตใจของเหล่าผู้อาวุโสสำนักไท่เหยียนกำลังระส่ำระสาย ถึงขั้น
ยังรู้สึกกังขาในชีวิตมนุษย์

ผู้ใดจะคาดคิดว่าศิษย์ระดับหลอมปราณขั้นสามผู้หนึ่งจะมีความสามารถ
อันน่าทึ่งเช่นนี้

ท่านว่ากล้าอ่อนที่ดีถึงเพียงนี้ถูกพวกเขามองข้ามไปได้ได้อย่างไร

เหลียวมองอีกที่เด็กหนุ่มชุดดำผู้นั้นก็เหยียดกายตรง เรือนผมทิ้งตัวยาว
อยู่ด้านหลัง ปลิวไสวโดยปราศจากลมพัด คิ้วตากลุ่มลึกขมอมอง แววปวยไ้
ที่ฉายชัดกลับส่งเสริมให้ทิวความงามซึ่ง

"ไม่คิดเลยว่าสำนักท่านจะมีมังกรชุมพัคฆ์ซ่อน"

เหนือเก้าอี้ยาวบนเมฆาหงเหลียนหัวเราะเบาๆ อย่างมีเลศนัย "เชิงกระบี่
ที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้กลับทำให้ข้านึกเสียดายแทน ในเมื่อพวกเราสองฝ่าย
เป็นพันธมิตรกันแล้ว ก่อนเปิดศึกอย่างเป็นทางการกับแดนวิญญูณ วังชื่อเซียว
(ระเมฆา) ของเผ่าปี่ศาจจะตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของจัตุรัสสำนักท่าน ข้ารู้สึก
ถูกชะตาสหายน้อย วันหน้าหากประสบปัญหาติดขัดอะไรยามฝึกบำเพ็ญ
สามารถมาเป็นแขกที่หวังได้ทุกเมื่อ"

เขามิได้ลดเสียงลง จากนั้นทุกคนก็ราวกับตื่นจากฝัน ทอยยได้สติ

ผู้นำบรรพตดาบเงินลงจากเมฆามาเป็นคนแรก รีบไปตรวจดูอาการของ
ศิษย์รัก

* มังกรชุมพัคฆ์ซ่อน หมายถึงคนที่มีความสามารถแต่ปกปิดอำพรางความสามารถนั้นเอาไว้

หลังจากหายตกตะลึง ชั่วขณะนั้นบรรดาศิษย์จำนวนไม่น้อยก็มีวาทะวิจารณ์
นั้นเป็นคำเชิญของผู้ทรงฤทธิ์ระดับถอดจิตท่านหนึ่ง เป็นสิ่งที่พบเจอได้
แต่มีอาจเรียกร่อง มีหน้าซ้ำฐานะของอีกฝ่ายยังเป็นผู้นำเผ่าพันธุ์ น้ำเสียง
แผ่ความชื่นชมอย่างเห็นได้ชัดนี้สามารถตีความได้ว่ายื่นกิ่งมะกอกให้

หลิวหยวนปล่อยมือที่สอดอยู่ในแขนเสื้อลง ขณะที่เดินตามกลุ่มคน
เข้ามา ใบหน้าของเขาฉายแววยกย่องเลื่อมใสเหมือนศิษย์คนอื่นๆ ทุกประการ
เด็กหนุ่มชุดดำหยุดชะงัก ส่งเสียงโอสองที่ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ท่ามกลางสายตารากำนัล เขาประสานมือไปทางก้อนเมฆ ท่าทาง
เฉื่อยเนือยขณะพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ขอบคุณพญาปีศาจที่ชมเชย"

ท่าทีสุภาพอ่อนน้อมเช่นนั้นเรียกความสนใจและความรู้สึกชื่นชมได้อีก
ไม่น้อย

แม้มีบทแทรกเล็กๆ เกิดขึ้นแต่ความสำคัญยังคงอยู่ที่เรื่องผู้กลับพันธไมตรี
พวกศิษย์หลายคนช่วยกันพาเตาจงเสวียไปรักษาอาการบาดเจ็บที่เรือนแพทย์
ในสำนัก หลังผู้อาวุโสของหอคูมกฏบอกว่าจะตรวจสอบให้กระจ่าง พวกผู้อาวุโส
ก็เริ่มอ่านประกาศข้อควรปฏิบัติที่ศิษย์ของสองฝ่ายพึงระวังหลังการจับมือเป็น
พันธมิตรครั้งนี้

สุดท้ายศิษย์สายนอกผู้นี้ยังคงเข้าสู่คลองจักษุของผู้อาวุโสทั้งสองฝ่าย
จนได้ ถัดจากนี้คาดว่าสำนักไท่เหียนคงจะตั้งหน้าตั้งตารับเพาะกล้าอ่อนดื้อๆ
ที่หาได้ยากดังนี้

จงชื้อยืนอยู่ทางหนึ่งด้วยสีหน้าดูเจียม ทั่วหัวใจกลับหนักอึ้งถึงกันเหว
เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ดูไม่เหมือนอุบัติเหตุ

ไหนเลยจะบังเอิญปานนั้น ประจวบเหมาะที่ก้าวทำออกนอกรัศมีป้องกัน
ของข่ายอาคมแล้วยังประจวบเหมาะที่พุ่งมาทางเขาคือ

ดีที่ชาติก่อนจงชื้อบรรลู่เขียนผ่านมรรคากระบี่ ชั่วขณะที่บรรลู่เขียน
เชิงกระบี่ของเขาก็ถึงขั้นพิสดารพันลึกทว่าความแก่กล้าเหนือกว่าดีตัวอย่าง
เทียบไม่ได้

นอกจากนี้หลังสำเร็จมรรคากระบี่แล้ว เนื่องจากสภาพจิตใจพังทลาย

จอมกระบี่หลังอวี่น คือนามของศิษย์เอกใน **ปฐมาจารย์ชิงชวี**

ผู้มีชื่อเสียงลือเลื่องชนิดทั่วโลกบำเพ็ญเพียรยกย่องให้เป็นมรรคากระบี่อันดับหนึ่ง
นำเสียดาย จอมกระบี่ผู้ดังงามแม้สำเร็จเป็นเซียนคนแรกแต่กลับเข้าสู่ตีมาร
ทำให้อาจารย์ของเขาช้ำระสาหนักเกินโดยไม่รู้โรยฟังคำอธิบายของศิษย์รักแม้เพียงครั้งคำ
สุดท้ายจอมกระบี่ตัดสินใจละทิ้งทางโลก อุตวินิบาตกรรมจมดิ่งสู่ใต้เหวหลงกู่
นับแต่นั้นหลังอวี่นนามนี้ก็ค่อยๆ เลือนหายไปจากความนึกคิดของผู้คน
กระทั่งหนึ่งพันปีต่อมา
หลังอวี่นหวนคืนอีกครั้ง เพียงแต่คราวนี้ไม่มีเซียนกระบี่ผู้สูงส่งอีกต่อไป
เหลือเพียงจงฉือศิษย์สายนอกผู้ป่วยกระเสาะกระแสะ
และหวังใจให้ชาตินี้ของตนได้ดำเนินชีวิตอย่างสงบเรียบง่าย
ไร้ชื่อ ไร้เสียง ไร้รัก... ตลอดไป

